

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jana Rutsche a soudců JUDr. Pavla Kumprechta a JUDr. Marcely Sedmíkové, ve věci žalobců **a) M. D., b) J. D., c) Z. S., a d) D. S.**, všichni zast. JUDr. Martinem Havelkou, advokátem se sídlem AK v Liberci, Masarykova 542/18, 460 01 Liberec, proti žalovanému **Krajskému úřadu Libereckého kraje**, se sídlem U Jezu 642/2a, PSČ 460 01, za účasti **I. Ž.**, adresa pro doručování: v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 24. 10. 2014, sp. zn. OÚPSŘ 300/2014-330-rozh., **t a k t o :**

- I. **Rozhodnutí žalovaného ze dne 24. 10. 2014, sp. zn. OÚPSŘ 300/2014-330-rozh., se z r u š u j e a věc se mu vrací k dalšímu řízení.**
- II. **Žalovaný je povinen nahradit žalobcům náklady řízení ve výši 58.713,- Kč, k rukám JUDr. Martina Havelky, advokáta se sídlem AK v Liberci, Masarykova 542/18, PSČ 460 01, a to do 8 dnů od právní moci tohoto rozsudku.**
- III. **Osoba zúčastněná na řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

Odůvodnění:

Žalobci se společnou žalobou domáhali přezkoumání shora citovaného rozhodnutí žalovaného, jímž bylo zamítnuto jejich odvolání proti rozhodnutí Městského úřadu Turnov, stavebního úřadu, dále jen „stavební úřad“, ze dne 16. 4. 2014, sp. zn. SÚ/1095/08/PET, č. j. SU/14/1239/PEJ, a toto potvrzeno. Uvedeným rozhodnutím stavebního úřadu nebylo nařízeno odstranění stavebních úprav a přístavby domu č. p. 22 na stavební parcele č. 20 a pozemkové parcele č. 22 v kat. území Hrubá Skála. Jde o věc, v níž nadepsaný krajský soud rozhodl již rozsudkem ze dne 19. dubna 2013, č.j. 30A 57/2012-95, a proto dříve, než přistoupí k odůvodnění tohoto rozsudku, třeba zmínit historii dané věci. Ostatně jak stavební úřad, tak žalovaný, se ve svých rozhodnutích o zmíněný rozsudek opírají.

I.

Historie přezkoumávané věci

Předmětem řízení je změna shora uvedené stavby, označená v žalovaném rozhodnutí jako dům č. p. 22, ačkoliv osoba zúčastněná na řízení a zároveň její vlastník (dále jen „stavebník“) ji má za rekreační objekt. O její rekonstrukci jako rekreačního objektu ostatně požádal již I. Ž., otec stavebníka, Místní národní výbor v Hrubé Skále dne 14. 8. 1972. Krajský soud zmiňuje tuto skutečnost proto, neboť stavby určené pro rodinnou rekreaci se označují čísly evidenčními, nikoliv čísly popisnými (viz § 31 zákona č. 128/2000 Sb., o obcích /obecní zřízení/), takže orgány veřejné správy zúčastněné na řízeních v dané věci nevyjasnily ani takovou to základní otázku důležitou pro řízení vedené podle stavebních předpisů. Právě proto také krajský soud na tuto vadu s předstihem upozorňuje, vzhledem k výsledku přezkumného řízení, byť pro ně samotné byla zatím bez významu, jak vyplýne z dalšího. Podle textu uvedené žádosti ze dne 14. 8. 1972 k ní byla přiložena dokumentace a technická zpráva.

Na základě uvedené žádosti vydala rada MNV v Hrubé Skále dne 25. 9. 1972 pod č.j.: 442/72 rozhodnutí o přípustnosti stavby *„rekonstrukce domku čp. 22 v Hrubé Skále“*, a to za podmínek v něm uvedených. Jeho podkladem byly i „výkresy“, jak je v něm uvedeno. Podmínka č. 1 rozhodnutí o přípustnosti stavby stanovila, že *„Rekonstrukce bude provedena tak, jak je uvedeno v technické zprávě a popisu prací.“* Při realizaci rozhodnutí o přípustnosti stavby se stavebník dostával do rozepří se sousedy, které započal řešit stavební úřad v roce 2008. Ten pak posléze rozhodnutím ze dne 5. 1. 2012, sp. zn. SÚ/2808-1/09/PET a č. j. SU/12/117/PEJ, k žádosti stavebníka dodatečně povolil změnu stavby domu č. p. 22 v obci Hrubá Skála na st. parc. č. 20. Dodatečně jím byly povoleny *„stavební úpravy a přístavba domu č. p. 22 Hrubá Skála na pozemku st. pč. 20 a ppč. 22 v katastrálním území Hrubá Skála.“* Na základě podaných odvolání proti němu žalovaný rozhodnutím ze dne 30. května 2012, sp. zn. OÚPSŘ 100/2012-330- rozh., odvoláními napadené rozhodnutí částečně změnil (ovšem pouze po formální stránce), ve zbytku je potvrdil, když neshledal důvody pro zamítnutí žádosti o dodatečné povolení stavby.

Rozhodnutí žalovaného ze dne 30. května 2012, sp. zn. OÚPSŘ 100/2012-330- rozh., bylo napadeno společnou správní žalobou, o které rozhodl Krajský soud v Hradci Králové rozsudkem ze dne 19. dubna 2013, č. j. 30A 57/2012-95, tak, že žalované rozhodnutí zrušil a věc žalovanému vrátil k dalšímu řízení. Následovalo rozhodnutí žalovaného ze dne 1. 8. 2013, sp. zn. OÚPSŘ 211/2013-330-rozh., jímž bylo zrušeno rozhodnutí stavebního úřadu ze dne 5. 1. 2012, sp. zn. SÚ/2808-

1/09/PET a č. j. SU/12/117/PEJ, o dodatečném povolení změny stavby č. p. 22 a v důsledku toho bylo na stavebním úřadu, aby se věci znovu a od začátku zabýval v intencích právního názoru na její řešení zmíněného v rozhodnutí žalovaného o odvolání ze dne 1. 8. 2013, respektive v rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 19. dubna 2013, č. j. 30A 57/2012-95. V něm krajský soud správním orgánům vytýkal, že nevymezily předmět řízení, o němž rozhodovaly. K této otázce uvedl krajský soud výslovně následující (viz strana jedenáctá druhý odstavec a dále):

„ (-) Z projektové dokumentace, z jejích výkresů, přitom nelze zjistit starý a nový stav a správní spis je snůškou často rozporných tvrzení o tom, jak stavba probíhala, co bylo povoleno v roce 1972, jaké stavební úpravy byly provedeny nad rámec přivolení ke stavbě, že stávající stavba je větší či menší oproti původní stavbě atd. A tato zmatečnost je zapříčiněna tím, že prvoinstanční správní orgán nevymezil předmět řízení řádným způsobem, když ve výroku rozhodnutí nespecifikoval všechny dodatečně povolené části stavby domu č. p. 22 v obci Hrubá Skála.

*A to zejména ve vztahu k rozhodnutí o přípustnosti stavby ze dne 25. 9. 1972, č.j. 442/72, jež bylo vydáno MNV Hrubá Skála. Tímto rozhodnutím byla povolena „rekonstrukce domku čp. 22“ v rozsahu technické zprávy a popisu prací k němu. V technické zprávě se přitom hovoří o rekonstrukci celého objektu v několika etapách. Třeba přitom přisvědčit stavebníkovi, že tehdejší právní úprava pohlížela na rekonstrukci zcela jinak, než ta dnešní. Nyní platný stavební zákon totiž pojem rekonstrukce stavby vůbec nezná (viz jeho § 2 odst. 5). Naopak podle tehdy platné vyhlášky č. 144/1959 Ú. I., kterou se prováděl zákon o stavebním řádu, jejího § 4 písm. d), spadaly pod změnu stavby rekonstrukce a adaptace nebo práce odstraňující účinky opotřebení stavby, při nichž se **vyměňovaly celé konstrukční části stavby, měnilo se jejich půdorysné nebo výškové uspořádání nebo jejich vzhled, upravovala se stavba nebo její část pro jiný způsob užívání atd.***

Právě proto je nutné specifikovat, které z provedených stavebních prací na domě č. p. 22 byly provedeny legálně, na základě rozhodnutí o přípustnosti stavby z roku 1972 a které již šly nad jeho rámec. Jen ty mohou být předmětem dodatečného povolení stavby. Prvoinstanční správní orgán nepřistoupil k těmto otázkám důsledně, o čemž svědčí nejen výrok jeho rozhodnutí, ale např. i to, že byt byly jeho rozhodnutím dodatečně povoleny ve stávající střeše jižním směrem dva vikýře (viz podmínka č. 2), tak ve třetí etapě přestavby podle rozhodnutí o přípustnosti stavby z roku 1972 byly povoleny ve střeše jižním směrem také dva vikýře. Podle projektové dokumentace jsou však jižním směrem celkem tři vikýře.

Žalovaný uvedené vady nezjistil a neodstranil. Zjistil však další vadu, a to tu, že se dodatečně povolená stavba nachází též na p. p. č. 22 v kat. území Hrubá Skála a odstranil ji změnou části výroku prvoinstančního správního rozhodnutí. Vzhledem k výše uvedenému stojí za pozornost jeho konstatování na straně šesté nahoře, kde uvádí, že měl pochybnosti o tom, zda ohledně předmětné stavby vůbec mělo být vedeno řízení o odstranění stavby. Tak tuto otázku bude muset žalovaný v dalším řízení objasnit mnohem důkladněji, neboť vzhledem k uvedeným nedostatkům nemohl krajský soud jinak, než žalobou napadené rozhodnutí podle § 78 odst. 1 s.ř.s. zrušit a věc žalovanému vrátit k dalšímu řízení.“

Stavební úřad rozhodl znovu ve věci rozhodnutím ze dne 16. 4. 2014, sp. zn. SÚ/1095/08/PET, č.j. SU/14/1239/PEJ, a to tak, že se vlastníkově domu č. p. 22 na stav. parc. č. 20 a poz. parc. č. 22 v katastrálním území Hrubá Skála nenařizuje odstranění jeho stavebních úprav a přístavby. Odvolání žalobců proti němu zamítl žalovaný rozhodnutím ze dne 24. 10. 2014, sp. zn. OÚPSŘ 300/2014-330-rozh., a prvoinstanční správní rozhodnutí potvrdil. Žalobci je napadli společnou žalobou, kterou odůvodnili v podstatě následujícím způsobem.

II. Obsah žaloby

Žalobci zmínili rozhodnutí rady MNV v Hrubé Skále ze dne 25. 9. 1972, č.j.: 442/72, o přípustnosti stavby rekonstrukce domu č. p. 22 v Hrubé Skále s tím, že nebylo dodrženo, a proto stavební úřad zahájil dne 10. 3. 2008 řízení o odstranění stavby. Teprve s odstupem několika měsíců se našla za nevyjasněných okolností nedatovaná, nepodepsaná a ani jinak identifikovatelná technická zpráva, navíc jen v kopii, přičemž její autenticitu žalobci od samého počátku popírají. Podle žalobců nebyla tato technická zpráva součástí zmíněného rozhodnutí z roku 1972. Právě o ni se přitom stavebník opírá, když tvrdí, že staví v intencích rozhodnutí rady MNV v Hrubé Skále ze dne 25. 9. 1972, č.j.: 442/72, resp. v souladu s uvedenou technickou zprávou. Naopak stavební úřad dospěl k závěru, že tímto rozhodnutím nelze rozsah stavební činnosti na stavbě čp. 22 pokrýt, a právě proto také zahájil řízení o odstranění nepovolené stavby.

Následně se žalobcům podařilo dohledat související dokumenty ve Státním oblastním archivu v Litoměřicích (pobočka Semily), zejména pohledovou dokumentaci ke stavbě čp. 22 v katastru obce Hrubá Skála a její úředně ověřenou kopii dodali stavebnímu úřadu se žádostí o její zařazení do správního spisu. Z dokumentace je již na první pohled zřejmé, že to, co na předmětném pozemku stojí dnes, je něco zcela jiného, než je předvídáno touto dokumentací. Stavební úřad však tento dokument odmítl s tím, že i když je nepochybně pravý, není datován ani podepsán, takže není jisté, že se týká zmíněného rozhodnutí z roku 1972. V návaznosti na to pak stavební úřad opět rozhodl, tentokrát však zcela protichůdně oproti svému dřívějšímu rozhodnutí, a konstatoval, že stavba kompletně odpovídá rozsahu předvídanému v rozhodnutí rady MNV Hrubá Skála z roku 1972 a předmětné, podle žalobců nevěrohodné, technické zprávě. Žalovaný se s tímto názorem ztotožnil.

V těchto souvislostech žalobci namítali, že správní orgány nezjistily správně skutkový stav věci a že v důsledku toho nebyla ochráněna nejen práva žalobců, ale ani veřejný zájem v podobě zájmu na zachování určité konzistence a typologie zástavby ve 2. pásmu CHKO Český Ráj na hranici rezervace Hruboskalsko. Výklad textu technické zprávy, který správní orgány zaujaly, a kterým aprobovaly její excesivní rozsah, proto mají žalobci za chybný.

Žalobci dále namítali, že se správní orgány nezabývaly tak zásadní otázkou, jakou je platnost rozhodnutí rady MNV v Hrubé Skále ze dne 25. 9. 1972, č.j.: 442/72. Mají za to, že pozbylo platnosti uplynutím dvou let od jeho vydání, když podle nich nebylo se stavebními pracemi započato. Podle žalobců uvedené rozhodnutí již více než 40 let neplatí, neboť z ničeho nevyplývá, že bylo se stavbou

započato v souladu s požadavky § 31 odst. 4 vyhl. č. 144/1959 Sb., ve lhůtě dvou let od jeho právní moci. Jak již uvedeno vpředu, měly dále za to, že technická zpráva je falsifikát a že nesplňuje požadavky § 3 odst. 1 a 4 vyhl. č. 144/1959 Sb., podle níž musí být dokumentace úplná, musí být podepsána odpovědným projektantem a stavebníkem a musí být na ni uvedeno jméno (název) a adresa zpracovatele. Nejsou-li tyto požadavky splněny, stavební úřad musel dokumentaci odmítnout. O neautentičnosti technické zprávy svědčí i skutečnost, že obsahově nesouhlasí s originálními pohledovými nákresy, které jsou uloženy v Okresním archivu v Semilech, a jejichž pravost je podle žalobců nezpochybnitelná. Ostatně v rozhodnutí z roku 1972 je zmínka, že součástí jeho podkladů jsou i dodatečně předložené výkresy. Není proto možné žalobci předložené výkresy opomenout, byly-li uloženy ve státním oblastním archivu v Litoměřicích. Přesto žalovaný v podstatě bez dalšího zkoumání převzal technickou zprávu jako jediný správný a autentický dokument a jím poměřil všechny ostatní důkazy. Přitom jde o technickou zprávu, která byla údajně objevena stavebníkem zcela nepochopitelně ve spise k sousednímu objektu ve vlastnictví žalobců 1. a 2., a to poté, co do této složky žalobci i jejich právní předchůdci několikrát nahlíželi a žádný takový dokument tam nenalezli. Technickou zprávu tak „objevil“ stavebník při opětovném hledání až poté, co mu v rámci řízení o odstranění stavby byla absence této technické zprávy vytknuta. Je třeba se pozastavit rovněž nad tím, že mohly oba správní orgány přehlédnout, že stavebník měl provádět stavbu podle rozhodnutí z roku 1972 a uvedené technické zprávy, když ta byla „objevena“ až v roce 2008, tedy až po postavení značné části stavby. Jinými slovy, jak mohla být stavba prováděna v souladu s technickou zprávou, když ji neměl stavebník k dispozici. Krom toho ve věci nález technické zprávy předložil stavebnímu úřadu čestné prohlášení starosta obce Hrubá Skála, v němž prohlašuje, že když při zahájení správního řízení prohledával se zástupkyní stavebního úřadu spisy k sousedním nemovitostem žalobců a stavebníka samotného, žádná technická zpráva nebyla.

V závěru žaloby žalobci shrnuli své jednotlivé žalobní body (neplatnost rozhodnutí z roku 1972, neautentičnost technické zprávy, rozsah stavebních prací neodpovídá rozhodnutí z roku 1972 ani textu technické zprávy), přičemž v důsledku toho došlo k poškození jejich práv. To spatřovali v zásahu do vlastnických práv k sousedním nemovitostem, ve snížení jejich hodnoty (ceny) a v zásazích do komfortu jejich pokojného užívání. Vzhledem k tomu navrhovali zrušit jak žalované rozhodnutí, tak i rozhodnutí prvoinstančního správního orgánu, jež mu předcházelo.

III.

Vyjádření žalovaného k žalobě

Žalovaný se vyjádřil k žalobě podáním ze dne 12. ledna 2015. Uvedl v něm, že stavební aktivita kolem stavby č. p. 22 na stavebních parcelách č. 20 a č. 22 (tato parcela není vedena v katastru nemovitostí jako stavební) v kat. území Hrubá Skála byla řešena v režimu dodatečného povolení stavby dle ustanovení § 129 odst. 3 zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu. Tento proces byl

ukončen rozsudkem Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 19. 4. 2013, č.j. 30A 57/2012-95, jímž bylo rozhodnutí o dodatečném povolení zrušeno s tím, že **„...je nutné specifikovat, které z provedených stavebních prací na domě č. p. 22 byly provedeny legálně, na základě rozhodnutí o přípustnosti stavby z roku 1972 a které již šly nad jeho rámec. Jen ty mohou být předmětem dodatečného povolení stavby.“**

Na základě tohoto rozsudku bylo zrušeno prvoinstanční rozhodnutí v předmětné věci a bylo nutné přistoupit k novému správnímu řešení uvedené stavby. Prvoinstanční správní orgán provedl její opětovnou prohlídku, v rámci které zjistil, že veškeré stavební činnosti proběhlé či probíhající na předmětné stavbě odpovídají původnímu rozhodnutí z roku 1972. Na základě tohoto zhodnocení vydal prvoinstanční správní orgán rozhodnutí, kterým nebylo nařízeno odstranění předmětné stavby dle ustanovení § 129 odst. 1 písm. b) stavebního zákona a své rozhodnutí náležitě odůvodnil, takže z něho lze beze vší pochybností zjistit, z jakých konkrétních skutečností stavební úřad při svém hodnocení dané věci vycházel. Kdy při svém hodnocení vycházel z právního názoru jak krajského soudu, tak rovněž žalovaného, kteří určili směr náhledu na danou problematiku.

Žalovaný v takovémto postupu stavebního úřadu nezjistil žádné pochybení, a proto se s jeho rozhodnutím zcela ztotožnil. Zdůraznil, že z podání žalobců nikterak nevyplývá, co konkrétně je na předmětné stavbě odchýlné od původního rozhodnutí z roku 1972. A žalovaný pokračoval, že: *„Tím pádem ani neuvádějí, čím konkrétně by mohla být jejich vlastnická práva předmětnou stavbou přímo dotčena. Zásadní jádro argumentace žalobců proto i nadále spočívá pouze ve zpochybňování platnosti původních rozhodnutí, popř. stanovisek dotčených orgánů. Tyto argumenty však žalovaný podrobně přezkoumal a vypořádal se s nimi a neshledal je důvodnými (viz str. 7 – 12 odůvodnění rozhodnutí žalovaného, na které žalovaný zcela odkazuje a nepovažuje za nutné je v tomto vyjádření k žalobě opětovně uvádět).“*

K tomu je nutné dále uvést, že posouzení žalobních námitek spadá nicméně již do soudního přezkumu a v rámci soudního přezkumu je nutné vždy spojit otázky zákonnosti správního rozhodnutí se zásahem do subjektivního práva žalobců. Jak se soud v této věci vyjádřil již ve výše citovaném rozsudku, tyto námitky nelze považovat v rámci soudního přezkumu za důvodné: „Předně proto, že se v nich žalobci stylizovali do role jakéhosi veřejného žalobce, když ve svých námitkách namítali, že řízení bylo zdlouhavé, komplikované či napadali správnost stanovisek dotčených orgánů státní správy, aniž by s nimi bylo možno spojovat přímý vliv na jejich veřejná subjektivní práva.“

Stejný typ argumentace je ovšem nyní ze strany žalobců veden i v aktuální žalobě. Opět je napadána platnost původního rozhodnutí z roku 1972, popř. přiložené technické zprávy. Postupně je namítána právě neplatnost rozhodnutí z roku 1972, neautentičnost technické zprávy, je namítáno, že technická zpráva nesplňuje požadavky dle vyhlášky č. 144/1959, jsou rozebírány okolnosti objevení technické zprávy. Až na závěr žaloby je zmíněna jediná věcná námitka, a to že garáž jako jedna z předmětných staveb je v blízkosti staveb žalobců a má vliv na výhled z těchto staveb. Pokud jde o samotnou stavbu garáže, pak žalovaný, stejně jako stavební úřad, dospěl k závěru, že její provedení je provedeno v intencích stavebního povolení z roku 1972, a to konkr. dle stavebních prací uvedených ve čtvrté etapě, která obsahuje povolení provedení garáže v traktu směrem k cestě, kdy po dohodě

s tehdejším vlastníkem sousední parcely p. M. (nyní ve spoluvlastnictví manž. D.) bude garáž provedena jen asi do poloviny původního objektu a bude vzdálena od sousední hranice 1 metr tak, aby nebyl narušen výhled z oken souseda p. M. (nyní žalobců D.). Současně je v technické zprávě k této čtvrté etapě uvedeno, že garáž bude mít sedlovou střechu a z tohoto důvodu dojde ke zrušení původní verandy, která byla pouze provizorní do doby výstavby garáže, a která svým provedením nezapadala do prostředí v daném místě. Z toho, co je uvedeno, pak nelze, než dospět k závěru, že provedení garáže v rozsahu, jak bylo popsáno, je plně v intencích s již několikrát zmíněným povolením z roku 1972, kdy tato skutečnost byla ověřena samotným stavebním úřadem v rámci probíhajícího řízení přímo na místě stavby dne 26. 11. 2013, protokol je součástí spisu stavebního úřadu, a proto jakékoliv tvrzení žalobců o opaku nemá oporu v podkladech (technické zprávě, protokolu z kontrolní prohlídky ze dne 26. 11. 2013) založených ve spise stavebního úřadu.

Žalovaný proto s ohledem na výše uvedené ve svém závěru shrnuje, že žalovaný stejně jako stavební úřad je toho závěru, že stavebník „rekonstrukci“ svého objektu provedl v intencích povolení z roku 1972, kdy rozsah a obsah tohoto povolení odpovídá stavu právní úpravy stavebního práva z této doby, kterou je nutné akceptovat a nelze ji přehlížet a dávat k tíži stavebníkovi. Pokud by na povolení stavby z roku 1972 mělo být nahlíženo očima současně platné právní úpravy, jak se mylně domnívají a požadují žalobci, pak by zde docházelo k uplatňování retroaktivity, která však v našem právním řádu není přípustná.“

Vzhledem k tomu žalovaný navrhuje společnou žalobu zamítnout.

IV.

Jednání krajského soudu

Krajský soud projednal žalobu dne 3. listopadu 2015. Účastníci řízení při něm setrvali na svých dosavadních stanoviscích. Zástupce žalobců zdůraznil, že předmětná technická zpráva předpokládala stavební činnost (zejména přístavby) na objektu č. p. 22 v takovém rozsahu, k jejímuž povolení nebyla rada MNV v Hrubé Skále kompetentní, tedy ani k vydání rozhodnutí o přípustnosti stavby ze dne 25.9.1972. Svě tvrzení opíral o sdělení - dopis rady MNV Hrubá Skála ze dne 2. února 1972 a ustanovení § 21 a 22 vyhlášky č. 144/1959 Ú.I., kterou se prováděl zákon o stavebním řádu. Žalující strana zároveň předložila krajskému soudu sérii barevných fotografií zachycujících předmětnou lokalitu, a to na důkaz porušení jejich veřejných subjektivních práv, kdy došlo ke snížení ceny nemovitostí žalobců, ke snížení komfortu bydlení a k zastínění jejich nemovitostí. Poukazovala také na to, že garáž nevyhovuje protipožárním předpisům.

Stavebník, jako osoba zúčastněná na řízení, k věci uvedl, že polovinu předmětné nemovitosti zdědil v roce 1985. V té době už byla dotčená garáž hotová. Její druhou polovinu zdědil v roce 1994. Krajskému soudu zároveň předložil několik listin z doby po vydání žalovaného rozhodnutí, které však pro rozhodnutí v dané věci neměly žádný význam. Při přezkoumání rozhodnutí totiž vychází soud ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu. K výkresům opatřeným ze Státního oblastního archivu v Litoměřicích, předložených žalobci, stavebník uvedl, že výkresy rekonstrukce objektu č. p. 22 vypracoval, a to k žádosti

MNV. Poukázal na to, že v nich jsou zachyceny pouze dílčí etapy přestavby předmětného objektu.

K dotazu krajského soudu stavebník uvedl, že o dodatečné stavební povolení požádal z toho důvodu, že jej k tomu vyzval stavební úřad. K popisu průběhu kontrolní prohlídky, jak je zaznamenán na straně třetí prvoinstančního správního rozhodnutí, v posledním odstavci dole, pak uvedl, že *„pokud byly tvárnice později nahrazeny cihelnými bloky, došlo k tomu tak, že nejprve tvárnice obezdil těmito bloky a následně tvárnice odstranil.“*

Zástupce žalobců k dotazu, z čeho dovozuje, že bývalý MNV Hrubá Skála neměl pravomoc k vydání rozhodnutí ze dne 25. 9. 1972, č. j. 442/72, odpověděl, že z obdobného případu A. S., jemuž též národní výbor dopisem ze dne 2. února 1972, č. j. 51-72, sdělil, že k povolování staveb, chat ani k povolování jakýchkoli změn – přístaveb apod., není příslušný a že podobné případy řeší odbor výstavby ONV.

Jelikož rozhodnutí ve věci bylo odvislé od posouzení toho, které části stavby – domu č. p. 22 *byly provedeny v souladu s rozhodnutím o přípustnosti stavby z roku 1972, a které již šly nad jeho rámec*, krajský soud dále porovnával, a to za aktivní účasti přítomných na jednání, technickou zprávu, připnutou k rozhodnutí o přípustnosti stavby ze dne 25. 9. 1972, se skutečným stavem na místě, a to podle fotodokumentace nacházející se v soudním spisu a na základě tvrzení účastníků řízení a především stavebníka samotného. Zjištění, k nimž krajský došel za jejich konsensu, budou rozvedeny v části jeho skutkových zjištění a právních závěrů.

Poté krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů v řízení podle části třetí hlavy druhé dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s.ř.s.“), přičemž dospěl k následujícím zjištěním a právním závěrům.

V.

Skutkové a právní závěry krajského soudu

Po zrušení rozhodnutí stavebního úřadu ze dne 5. 1. 2012, sp. zn. SÚ/2808-1/09/PET a č. j. SU/12/117/PEJ, o dodatečném povolení změny stavby č. p. 22, začal stavební úřad znovu a od začátku projednávat povolenost provedených změn objektu č. p. 22 v obci Hrubá Skála od roku 1972, a to v intencích právního názoru shora uvedeného. S tímto úkolem se vypořádal, jak je zřejmé z jeho rozhodnutí ze dne 16. 4. 2014, sp. zn. SÚ/1095/08/PET, č. j. SU/14/1239/PEJ, následujícím způsobem (dále citace z odůvodnění tohoto rozhodnutí):

„ (-) Městský úřad Turnov, stavební úřad, při kontrolní prohlídce, konané dne 14.2.2008, která předcházela zahájení řízení o odstranění stavby, konstatoval následující: Jsou provedeny stavební úpravy a přístavba daného objektu – došlo k vyzdění nových obvodových zdí, byl rozšířen půdorys stavby. V zadní části domu byla provedena přístavba o rozměrech cca 13,0 x 4,0 m (původní stav – v délce 6 m byla obvodová zeď stavby + dřevěná kolna). Tato část stavby a kolna byly odstraněny a na jejich půdorys byla stavba rozšířena - byla provedena přístavba. Došlo ke změně tvaru střešní konstrukce. Současně byla zvýšena střecha (její

hřeben) o cca 1,0 m. Dále stavební úřad uvádí, že stavba byla zahájena a prováděna na základě rozhodnutí o přípustnosti stavby, které vydala Rada MNV v Hrubé Skále dne 25.9.1972 pod čj 442/72, byla však rozšířena nad rámec tohoto rozhodnutí.

Zde je třeba konstatovat, že stavební úřad v té době na základě svého právního uvážení považoval již samotné vyzdění nových obvodových zdí za provádění prací v rozporu s povolením z roku 1972. Své právní uvážení stavební úřad změnil na základě rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové 30A 57/2012-95, ze dne 19.4.2013, a to tak, že nyní vychází ve svém rozhodování ze skutečnosti, že stavební zákon platný v roce 1972 a jeho prováděcí vyhláška mohly v rámci rekonstrukce stavby umožňovat i výměny celých konstrukčních částí stavby, změnu půdorysného nebo výškového uspořádání či změnu vzhledu stavby.

Na základě rozhodnutí Krajského úřadu LK, odboru územního plánování a stavebního řádu, v jehož závěru bylo konstatováno, že v novém projednání musí stavební úřad jasně specifikovat, které stavební práce na rozestavěné stavbě byly provedeny navíc, oproti pracím povoleným rozhodnutím o přípustnosti stavby ze dne 25.9.1972, byla dne 26.11.2013 provedena na stavbě nová kontrolní prohlídka.

Při této kontrolní prohlídce se stavební úřad snažil přesně popsat a specifikovat provedené stavební práce s ohledem na technickou zprávu, předloženou s rozhodnutím o přípustnosti stavby ze dne 25.9.1972.

V části I technické zprávy byly uvedeny důvody rekonstrukce domu čp. 22 – „K rekonstrukci rekreačního objektu Hrubá Skála čp. 22 bylo přikročeno v zájmu bezpečnosti osob trávících zde odpočinek po práci. Objekt nebyl dlouhodobě až do r. 1956 vůbec udržován, čímž došlo k částečnému zřícení západního traktu směrem k cestě, včetně střechy. I hlavní část objektu rovnoběžná s cestou byla značně poškozena, a tak tehdejší majitel byl Místním národním výborem vyzván dopisem, aby uvedl objekt do stavu nebudícího veřejné pohoršení. Učinil tak až nynější majitel a objekt opravil do použitelného stavu. (-)

V části technické zprávy je uveden popis a postup prací: „Vzhledem k tomu, že objekt je po dobu letních měsíců trvale obydlen, nelze rekonstrukci celého objektu provést v plném rozsahu najednou a je rozdělena do několika etap těsně na sebe navazujících tak, aby byla zachována jak bezpečnost, tak i možnost ubytování.

První etapa počítá se zpevněním sklepních prostorů a vybudování střechy nad touto částí, tzn. zastřešení do původního stavu. Pod touto střechou bude zbudována místnost, která poskytne po dobu provádění dalších etap možnost rekreačního pobytu. Obytná místnost bude z plynosilikátových tvárnic, s okny do průčelí a provizorní veranda. Tato veranda bude dřevěná, neobytná a v budoucnu po dokončení celého objektu v původním půdorysu zrušena. Přístup do místnosti bude ze severního zvýšeného prostoru pozemku. Střecha severní strany orientovaná k lesu bude v mírném sklonu tak, aby v budované místnosti byla dostatečná podchozí výška. Zde bude i sociální zázemí a spížní místnost.

Po dokončení první části a po přestěhování nábytku ze stávající části, dojde ve druhé etapě k postupné výměně stávajících, zcela červotočem zdevastovaných, obvodových trámů za plynosilikátové tvárnice hlavního traktu budovy. Z východního

a jižního průčelí budou stěny obloženy dřevem tmavé barvy, aby byla vytvořena iluze dřevěnice.

Třetí etapa počítá se stržením původní červotočem napadené střechy v celém rozsahu a vybudování nové včetně dvou vikýřů z jižní strany. Jako krytina nově vybudované střechy je uvažována lepenka, popřípadě eternitové desky 30/30.

Ve čtvrté etapě dojde k vybudování garáže v traktu směrem k cestě. Po dohodě se sousedem s M. bude garáž jen asi do poloviny původního objektu a 1 metr od hranice pozemku tak, aby nebyl narušen výhled z oken souseda. Výhledově se počítá s vybudováním střechy nad touto garáží a zrušením provizorní verandy, která nezapadá do zdejšího prostředí. Součástí celé rekonstrukce je také vybudování vodovodní přípojky a event. postupná úprava objektu na obj. sloužící v budoucnu i k trvalému bydlení. Pokud dojde k této variantě je zvažováno stržení a nahrazení dřevěných stávajících přístřešků v severní části /k lesu/ vybudováním dvou místností pod a nad úrovní stávajícího terénu a propojením se stávajícím objektem.

První 3 etapy rekonstrukce jsou rozvrženy na léta 1972 – 1974, další dobudování a uvedení do původního stavu dle finančních možností majitele. (-)

*Při kontrolní prohlídce stavební úřad zjistil, že provedené stavební práce - rekonstrukce (stavební úpravy), byly prováděny v souladu s rozhodnutím o přípustnosti stavby vydaným dne 25.9.1972, číslo jednací 442/72, Radou Místního národního výboru v Hrubé Skále a uvedenou technickou zprávou. Vzhledem k tomu, že použitý materiál (plynosilikátové tvárnice) byl později označen jako materiál zdravotně ohrožující obyvatele, a proto jako nevhodný pro objekty bydlení, byly tvárnice později nahrazeny cihelnými bloky. Toto nahrazení bylo provedeno formou venkovního obezdění objektu, včetně rozšíření původních základů. Jedná se o II etapu výstavby. Z východního a jižního průčelí mají být stěny obloženy dřevem tmavé barvy. **Na stavbě nebyly zjištěny žádné práce prováděné nad rámec rozhodnutí o přípustnosti stavby.***

Z uvedeného je zřejmé, že stavební úřad zopakoval v odůvodnění prvoinstančního rozhodnutí podstatný obsah zmiňované technické zprávy o způsobu provedení rekonstrukce stavby a aniž by ji (úmysl v ní vyjádřený) poměřoval s již provedenou změnou stavby č. p. 22 v Hrubé Skále, omezil se jen na zcela neodůvodněné konstatování, že je provedena v souladu s ní a rozhodnutím o přípustnosti stavby. Úplně tak ponechal stranou svá předchozí zjištění (jako kdyby nebyla), z nichž dříve dovozoval opak a na základě nich již také vedl řízení o odstranění. V tomto směru nemůže obstát ani jeho tvrzení, že změnil právní názor na věc v reakci na rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 19. 4. 2013, č.j. 30A 57/2012-95. Krajský soud se v něm totiž touto otázkou, tedy tím, které stavební práce byly provedeny v souladu s uvedeným rozhodnutím a technickou zprávou a které nikoliv, vůbec nezabýval. A upozornil-li orgány veřejné správy zúčastněné na řízení na variabilitu obsahu pojmu „rekonstrukce“ podle tehdy platné vyhlášky č. 144/1959 Ú.l., kterou se prováděl zákon o stavebním řádu, tak tím rozhodně nedal pokyn k hodnocení, že komu byla povolena rekonstrukce stavby, že si „mohl dělat, co chce“. Tedy měnit stavbu formou nástaveb, přístaveb a stavebních úprav podle své úvahy či stavět si cokoliv v rámci původního stavebního pozemku. Stavebník totiž vždy byl a bude limitován ve své stavební aktivitě vydaným přívolením

stavebního úřadu a dokumentací stavby. Stavební úřad tak vyvodil z rozsudku nadepsaného krajského soudu ze dne 19. 4. 2013, č.j. 30A 57/2012-95, zcela nepatřičné závěry vůči předmětné stavbě, neboť oporu pro to v něm neměl.

Stavební úřad přistoupil k přezkoumání dané věci zjednodušeným a povrchním způsobem, když základní otázku celého řízení v rozhodnutí nezdůvodnil. Svědčí o tom ostatně i průběh a výsledky kontrolní prohlídky ze dne 26. 11. 2013, která byla jeho podkladem. Byť je totiž v protokolu z ní uvedeno, že: *„Předmětem kontrolní prohlídky je zjištění a přesné specifikování, které z provedených stavebních prací na domě čp. 22 byly provedeny na základě rozhodnutí o přípustnosti stavby z roku 1972 a které byly provedeny nad jeho rámec“*, těchto závěrů se z něho rovněž nelze dobrat. Provedená zjištění jsou kusá, když k I. etapě výstavby se v protokolu uvádí pouze to, že nad původním sklepem měla být vybudována obytná místnost a střecha, k čemuž došlo. Ke II. etapě se v protokolu toliko konstatuje, že měla být provedena výměna obvodových trámů za plynosilikátové a nic více. Přitom podle odůvodnění rozhodnutí stavebního úřadu ze dne 16. 4. 2014, sp. zn. SÚ/1095/08/PET, č. j. SU/14/1239/PEJ, došlo k venkovnímu obezdění objektu, včetně rozšíření původních základů (viz strana třetí rozhodnutí dole). Stejně tak tomu je u III. etapy, k níž stavební úřad pouze uvedl *„výměna střechy + 2 vikýře na jižní straně“*. Rozporuplný je pak popis IV. etapy, k níž je v protokolu uvedeno, že *„měla být vybudována garáž + střecha nad touto garáží. Původní přístřešky – byly odstraněny a byly vybudovány 2 místnosti (jedna v přízemí a jedna v patře domu). Střecha nad garáží – v popisu prací nebylo specifikováno, jak by měla střecha vypadat a ani není specifikováno, zda má být podkroví nad garáží využito a jakým způsobem. V současné době jsou okna ve střechě – 3 ks střešních oken a vikýř na východní straně.“* A dlužno k tomu dodat, no a co dále? Jaké z toho plynou závěry pro předmět kontroly? Odpověď je přitom nasnadě, žádné, když je třeba odmítnout pouhé závěrečné konstatování, že *„stavební úřad zjistil, že provedené stavební práce jsou v souladu s technickou zprávou k rozhodnutí o přípustnosti stavby, které vydala komise pro výstavbu MNV v Hrubé Skále dne 25. 9. 1972 pod číslem jednacím 442/72.“*

Vždyť pouhé výsledky projednání žaloby krajským soudem dne 3. listopadu 2015 (a ani nemusel být přímo na místě stavby) tyto závěry vyvracejí. Tak např. podle I. etapy výstavby měly být zpevněny sklepní prostory v levé části budovy z pohledu od silnice a nad touto částí měla být vybudována nová střecha. V technické zprávě se přitom doslovně uvádí, že to znamená **„zastřešení do původního stavu“**. O situování uvedené místnosti nebylo při jednání krajského soudu žádného sporu a svým rozsahem v podstatě zabírala cca 40% podkroví na severní straně domu č. p. 22 (směrem od hřebenu původní sedlové střechy). Z fotodokumentace z roku 2005 je však zřejmé, že v tomto roce již k této místnosti přibyla další změna podkroví v severní části objektu, respektive že v té době již bylo podkroví v této zadní části objektu zcela přebudováno, přičemž došlo k jeho zvýšení oproti původnímu stavu a zastřešení pultovou střechou, a to v podstatě již v celém jeho půdorysu. Tato skutečnost je naprosto jednoznačná. K I. etapě výstavby tak třeba dodat, že ačkoliv v ní mělo dojít k vybudování jedné místnosti a k jejímu zastřešení do původního stavu, tak namísto toho byla zásadním způsobem přebudována celá severní část podkroví domu č.p. 22 v půdorysu stavby a že došlo i k jeho zvýšení oproti hřebenu původní sedlové střechy o 1 m.

Hodnocení II. etapy v protokolu z kontrolní prohlídky stavby zcela chybí, když se k ní uvádí jen to, co mělo být provedeno a nikoliv to, co realizováno skutečně bylo, a jak to odpovídá přivolení z roku 1972. Jak však potvrdil při jednání sám stavebník, obvodové zdivo bylo realizováno tak, jak je popsáno v rozhodnutí stavebního úřadu ze dne 16. 4. 2014, sp. zn. SÚ/1095/08/PET, č. j. SU/14/1239/PEJ, tedy došlo k venkovnímu obezdění objektu, včetně rozšíření původních základů. V souladu s technickou zprávou tedy postupováno nebylo, když podle ní mělo dojít výslovně k výměně obvodových trámů, tedy k jejich nahrazení zdivem na stejném místě. Došlo tak k rozšíření domu č. p. 22 oproti původnímu stavu, tedy vlastně k jeho přístavbě, s níž ale technická zpráva neuvažovala.

V průběhu III. etapy přestavby byla stržena zbylá sedlová střecha a oproti původnímu stavu došlo k jejímu zvýšení oproti původnímu stavu, a to na úroveň již provedené pultové střechy. Ve IV. etapě rekonstrukce mělo dojít k vybudování garáže, a to podle dohody se sousedem. Takový postup je samozřejmě chybný, neboť o provedení stavby nerozhoduje soused svým souhlasem či nesouhlasem. Podstatné je ovšem to, že s vybudováním střechy nad touto garáží technická zpráva neuvažovala (myšleno nepochybně střechy ohraničující prostor k dalšímu využití, jak tomu odpovídá stávající stav, kdy je nad garáží podkrovní prostor se třemi střešními okny). Z uvedeného tak plyne, že ani v těchto etapách realizace nebylo postupováno v souladu s předmětnou technickou zprávou.

Zjištění stavebního úřadu, že stavebník postupoval při rekonstrukci domu č. p. 22 v souladu se stavebním přivolením vydaným MNV v Hrubé Skále dne 25. 9. 1972, č.j. 442/72, tedy neodpovídá skutečnosti. Došlo totiž k výše uvedeným nepovoleným změnám v půdorysu stavby, jejího výškového uspořádání a v důsledku toho i jejího hmotového objemu. Stavební úřad nezjistil, co podle vysloveného právního názoru zjistit měl a ani neodůvodnil, co „zjistil“. Jeho rozhodnutí je tak nepřezkoumatelné.

Stejnými vadami pak zcela zákonitě trpí i rozhodnutí žalovaného, když ten vady prvoinstančního správního rozhodnutí nezjistil a neodstranil je. Jeho úvaha, že *„stavební úřad zcela správně vyhodnotil rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 19. 4. 2013, č.j. 30A 57/2012-95, jako skutečnost, v důsledku které objektivně odpadla překážka ve vedení přerušeného řízení o odstranění stavby“*, je naprosto mylná (viz výše). Krajský soud totiž v předchozím rozsudku nehodnotil, zda stavebník realizoval stavbu v souladu s rozhodnutím o přípustnosti stavby a technickou zprávou či nikoliv. Posouzení této věci naopak nechal plně na orgánech veřejné správy, ty k ní však přistoupily povrchně, a proto krajskému soudu nezbylo, než je specifikovat alespoň laickým, ale zároveň každému pochopitelným a srozumitelným způsobem při projednávání žaloby. A jsou to právě změny domu č. p. 22 v Hrubé Skále zjištěné krajským soudem, jež měly být předmětem jejich posouzení v intencích § 129 odst. 1 písm. b) zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), v platném znění. Ani nepochybná provázanost těchto změn se stavebními pracemi realizovanými na základě rozhodnutí o přípustnosti stavby ze dne 25. 9. 1972, č. j. 442/72, by přitom nebránila jejich projednání v řízení o odstranění. Za této situace (provázanosti povoleného a nepovoleného stavebního díla) je totiž nutno na věc pohlížet přesně opačně, než činil žalovaný, tvrdil-li, že *„nebylo možné vymezit předmět řízení tak, jak je to nutné při rozhodování ve výstavbě, tedy nebylo možné konkrétně a jednoznačně popsat žádnou část domu*

č. p. 22, která by byla zcela jednoznačně nepovolenou částí stavby a splňovala by podmínky ust. § 129 odst. 1 písm. b) stavebního zákona tak, aby o ní muselo být vedeno řízení o odstranění stavby.“ V takovém případě (oné provázanosti) by totiž podléhaly řízení o odstranění stavby konkrétně vymezitelné části stavby celé, bez ohledu na to, že by se skládaly z úseků povolených a nepovolených, nebo i celá stavba. Tomu ostatně nasvědčují výše uvedená zjištění krajského soudu, když původně rekonstruovaná stavba byla nedovoleně zvětšena půdorysně i výškově a její prostory jsou nepochybně vzájemně provozně propojeny.

Již jen tato závažná vada, nerespektování právního názoru krajského soudu v přezkoumávaném postupu řízení zakončeného žalovaným rozhodnutím, vedla krajský soud k závěru, že žalované rozhodnutí je nezákonné, a proto je podle § 78 odst. 1 s.ř.s. zrušil a věc vrátil žalovanému podle § 78 odst. 4 citovaného zákona k dalšímu řízení, v něm bude vázán právním názorem krajského soudu, vyjádřeným v tomto rozsudku (viz § 78 odst. 5 s.ř.s.). Odstraní v něm proto vytýkané nedostatky a ve věci znovu rozhodne.

Pokud žalobci namítali, že se orgány veřejné správy zúčastněné na řízení nezabývaly otázkou platnosti rozhodnutí o přípustnosti stavby ze dne 25. 9. 1972, č. j. 442/72, bylo tomu nepochybně zejména proto, že tato námitka nebyla dosud nikým vznesena (podle § 31 odst. 4 vyhl. č. 144/1959 Ú. I. *rozhodnutí o přípustnosti stavby pozbývalo platnosti uplynutím dvou let od jeho vydání, nebylo-li v této lhůtě započato se stavebními pracemi. Platnost rozhodnutí mohl stavební úřad prodloužit na žádost stavebníka*). Žalobci sami přitom toto své tvrzení nepodložili žádným z relevantních důkazů, pouze je presumují s ohledem na datum vydání uvedeného rozhodnutí. Podle něho ovšem tuto otázku nelze zodpovědět. Je si totiž třeba uvědomit, že stavba domu č. p. 22 byla v době vydání zmíněného rozhodnutí o přípustnosti stavby v havarijním stavu, proto na ní nějaké stavební práce zřejmě provedeny být musely. Přitom stačilo v podstatě vyměnit „jednu cihlu, jeden trám“, aby toto rozhodnutí platnosti nepozbylo. Tuto skutečnost lze jistě vzhledem ke stavebně technickému stavu předmětného objektu předpokládat, dokázat již složitě, a právě proto nezbyvá, než mít zato, že uvedené rozhodnutí platnosti nepozbylo. Je ovšem otázkou, k čemu takové rozhodnutí za krajským soudem zjištěného skutkového stavu vůbec je? Odpověď zní k ničemu, když bude nutno vzhledem k výše uvedenému (nepovolené stavební změny konzumovaly povolenou rekonstrukci) projednat v řízení o odstranění celou stavbu domu (rekreačního objektu) č. p. 22. Za tohoto stavu je též zcela nadbytečné zkoumat, zda měl MNV ve Hrubé Skále v době vydání rozhodnutí o přípustnosti stavby ze dne 25. 9. 1972 působnost stavebního úřadu ve smyslu § 22 odst. 2 a 3 vyhl. č. 144/1959 Ú. I., či nikoliv. Pokud ji však žalobci zpochybňovali na základě dopisu MNV ve Hrubé Skále ze dne 2. února 1972, dlužno konstatovat, že jde o doklad o půl roku starší, oproti datu vydání uvedeného rozhodnutí, neaktuální, přičemž k přenášení působnosti stavebního úřadu na výkonné orgány místních národních výborů docházelo na základě rozhodnutí bývalých okresních národních výborů. Že by takové rozhodnutí neexistovalo, to žalobci nedoložili. Totéž lze říci i o výkresech – dokumentaci opatřené ve Státním archivu v Litoměřicích, která již také nebude podkladem žádného z možných rozhodnutí. O tom, že ve své době nějakou relevanci měla, ale krajský soud nepochybuje, protože státní archivy nejsou „veřejnými sběrnami“ odpadového papíru, tedy uvedená dokumentace se do něho musela dostat v souvislosti s nějakým správním aktem. Některé indicie z ní, jako

„budováno v I. etapě“ nebo „rekonstruováno ve III. etapě“ přitom naznačují, že dokumentace byla zpracována dodatečně. Ale i to je dnes již bez významu.

Žalobci dále zpochybňovali autentičnost technické zprávy a její náležitosti, pozastavovali se nad okolnostmi jejího nalezení atd. I tyto námitky má krajský soud za nevýznamné, když její pravost aprobovaly s příslušným odůvodněním nejen všechny orgány veřejné správy zúčastněné na řízení, ale i sám stavebník! Ostatně při řešení tohoto problému si lze položit následující otázku: „*Proč by se stavebník hlásil k dokumentu, který je dokladem o tom, že rekonstrukce nebyla provedena v souladu s technickou zprávou?*“ Ani krajský soud proto nepochybuje o tom, že předmětná technická zpráva je tou technickou zprávou, která byla přiložena k „žádosti o povolení rekonstrukce rekreačního obj. č. p. 22“, jak vyplývá z jejího textu a prezentačního razítka MNV ve Hrubé Skále ze dne 14. 8. 1972.

Žalovaný pak spojoval nedůvodnost žaloby rovněž s otázkou zásahu do veřejných subjektivních práv žalobců. Namítal, že se žalobci stylizovali do postavení veřejného žalobce, když namítali neplatnost rozhodnutí o přípustnosti stavby, autentičnost technické zprávy, její obsah atd. Jedinou věcnou námitku spatřovali v tvrzení o blízkosti garáže, která tak omezí výhled ze sousední stavby. Tu však měl za vyřešenou údajnou dohodou stavebníka s panem M., tehdy sousedem. Tak tomu ovšem není, neboť žalobci v žalobě namítali dotčení ve svých vlastnických právech předmětnou stavbou, jež mají spočívat ve snížení komfortu užívání jejich nemovitostí, omezení výhledu žalobců a) a b) ze své nemovitosti v důsledku zdi garáže a dále ve snížení ceny nemovitostí a v zastínění nemovitostí, jak rozvedli ještě při jednání krajského soudu dne 3. 11. 2015. Vzhledem k tomu krajský soud konstatoval, že žalobci byli k žalobě aktivně legitimováni, když v žalobě tvrdili, že jsou žalovaným rozhodnutím zkráceni na svých právech (viz § 65 odst. 1 s.ř.s.).

VI. Náklady řízení

Žalobci měli ve věci úspěch, a proto mají právo na náhradu nákladů řízení podle § 60 odst. 1 s.ř.s. proti účastníkovi, který úspěch neměl. Jejich důvodně vynaložené náklady soudního řízení spočívaly v náhradě soudních poplatků v celkové výši 16.000,--Kč (4x po 3.000,--Kč ze společné žaloby + 4x po 1.000,--Kč za návrhy na přiznání odkladného účinku společné žalobě), odměně advokáta při zastupování čtyř osob za celkem 12 úkonů právní služby po 3.100,--Kč (převzetí a příprava zastoupení, písemné podání žaloby soudu, účast při jednání krajského soudu dne 3. 11. 2015 - § 11 odst. 1 písm. a/, c/ a g/ § 9 odst. 3 písm.f/ ve spojení s § 7 vyhl. č. 177/1996 Sb. v platném znění), snížené o 20% vzhledem k zastupování 4 osob, v náhradě hotových výdajů za celkem 12 úkonů při společném zastupování 4 osob po 300,--Kč (§ 13 odst. 3 citované vyhlášky), v náhradě jízdného osobním vozidlem zn. Ford Mondeo ve výši 1240,--Kč (celkem ujeto 205 km) a v náhradě za promeškaný čas touto cestou 700,--Kč (podle § 14 odst. 3 cit. vyhl. za celkem 7 půlhodin po 100,--Kč).

Náhrada nákladů řízení bez daně z přidané hodnoty by tak činila celkem 51.300,--Kč. Protože je ale zástupce žalobců plátcem daně z přidané hodnoty, jak soudu doložil, byla k uvedené částce připočtena podle § 57 odst. 2 s.ř.s. ještě výše

této daně (21%) z odměny za zastupování a náhrad ve výši 7.413,--Kč, takže celková výše náhrady nákladů řízení činí 58.713,--Kč. Náklady řízení je žalovaný povinen zaplatit podle výroku II. tohoto rozsudku zástupci žalobců, neboť je advokátem (viz § 64 s.ř.s. a § 149 odst. 1).

Krajský soud nepřiznal žalobcům náhradu nákladů řízení za podání doplňku žaloby ze dne 29. 12. 2014, když ten nepřinesl pro rozhodnutí ve věci nic nového. Je totiž v podstatě jen rozvedením dosavadních námitek žalobců a odkazem na obsah správního spisu. Navíc je natolik stručným, že by bylo v rozporu se zásadou spravedlnosti žalobcům náhradu nákladů řízení za něj přiznat, nehledě na to, že krajský soud neseznal ani důvod, proč nemohl být zakomponován do žaloby samotné. Bez významu pro rozhodnutí ve věci byly i přílohy k němu připojené. Žalobcům rovněž nemohla být přiznána náhrada nákladů spojených s jejich zastupováním ve správním řízení před žalovaným, a to z toho důvodu, že nešlo o soudní řízení. Žalobcům byla naopak přiznána náhrada za soudní poplatky za návrhy na přiznání odkladného účinku společné žalobě, byť s nimi nebyli úspěšní, neboť náhrada nákladů řízení se přiznává až podle celkového výsledku přezkumného řízení, a v něm žalobci úspěšní byli.

Osoby zúčastněné na řízení mají podle § 60 odst. 5 s.ř.s. právo na náhradu jen těch nákladů, které jim vznikly v souvislosti s plněním povinností, které jim soud uložil. Žádné takové náklady osobě zúčastněné na řízení – stavebníkovi nevznikly (viz výrok III. tohoto rozsudku).

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Hradci Králové dne 10. listopadu 2015

JUDr. Jan Rutsch, v. r.
předseda senátu